

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra De tre Helligaftener (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387676720/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

de skal skynde dem herved; saa kan de kanske endnu fange alle Røverne, inden de drage bort igjen.»

Drengen ud, og han paa Hesten og afsted. – Sejer tog en »Slagvol« i Haanden, og skyndte sig over til Ibs. Der sad alle de sex »Skintinger«* paa den ene Bænk med Ryggen til Vinduene. »Hvad er Du for en Karl?« raabte de til ham, »Du vil nok have dit Maveskind sprættet op!« Dermed reiste de sig og vilde om at gribe ham. Men han var dem for snar og greb fat i Skiven, og væltede Egebordet over paa dem og klemte dem ind mod Væggen med Kanten. »Nu vil jeg see, om jeg kan klemme *Eders* Maveskind« sagde han; og mens han holdt dem fast med den ene Haand, svingede han Slagvolen og lovede dem, at han vilde knække enhver Arm, der rørte sig. Den Ældste prøvede alligevel at skyde Bordet over igjen, men han fik strax saadaneen over Armen, at den dinglede ved ham. Nu sadde de alle stille som Muus, og bade alieneste Sejer, at han ikke vilde klemme siet saa haardt.

Ib havde da ogsaa taget Mod til sig og grebet en Boløxe, med hvilken han stillede sig ved Sejers ene Side; og hans Kjereste stod ved den anden med Ildrugen. Saaledes stod nu Sagerne; og de vare ikke for rare paa nogen af Siderne: Røverne piintes af Frygt for Enden paa denne »Klemhærke«,** og at de ikke kunde udgrunde, hvad Sejerherren havde isinde, eller hvorsnart det skulde afgjøres, – det gjorde Piinagtigheden endnu værre. Ib og hans Datter svævede i samme Uvished; thi Sejer kunde jo ikke »buse ud« med, hvad eller hvem han ventede paa. Og I kan troe: det var ham og lang Venten; for dersom de fra Herregaarden tøvede for længe, eller slet ikke kom – Bølsen kunde jo være styrtet paa Vejen – hvad saa? – Endelig kom Annsbjergmanden med en syv, otte Karle, og han var ikke bagerst, da Døren fløj op. Men der stode de stille var der i Stuen, og, skjøndt det var Maaneskin udenfor, kunde de ikke see noget tydeligt derinde; thi Lyset var jo bleven væhet tilligemed Bordet. Da raabte Sejer: »hvor mon vi har »Lysklynerne«*** tænd et par Strykker af dem ved Skorsteensilden!« – »Der ligger nogle paa Skorsteenskjødets,« raabte den gamle Kone. – Man tændte dem; og saa blev der lyst. »Kan I see, Husboud!« sagde Sejer, »nu har jeg fundet dem og bundet dem – paa en

* Slyngler, som ikke bestille stort, og det slet eller onde.

** den allerhaardeste Klemme.

*** Splinter af Granved, som findes i Moserne.

Maade. Vil I have dem bedre tøjrede, saa hænger der Hovedlavreeb i hiin Kro, seer jeg.» – Dette tog de da fat paa, og huggede det over i ligesaamange Stumper, som der vare Røvere. Og saa trak de dem ud fra Bordbladet een for een, og bandt dem Hænderne paa Ryggen, og snørede dem ogsaa Benene sammen, og smed dem i en Række paa Gulvet. – Saa begyndte Herremanden at spørge dem til: hvor de vare fra? hvor de havde deres Kule? om de vare fleer? og saadant meer. Men han kunde ikke faae saameget som et halvt Ord af dem. Saa truede han dem med gruelige Pinsler. Da sagde den gamle Røver – ikke til ham, men til sine Sønner: »Lad ham kun gjøre, hvad han vil! for nu har han Magten. Men ligesom han er imod os, saaledes skal det gaae ham og hans; de Tre derhjemme i Bakken ville ikke glemme hverken ham eller de gode Folk i Uannet. Og nu holde I Mundene lukkede, til Halsbaandet lukker dem op!» – Af denne Trusel havde de ingen Gavn; thi da Helligdagene vare forbi, lod Jørgen Marsviin dem lægge paa Pinebænken, først den Gamle og saa de Unge. De holdt alle Persen ud, undtagen den Yngste. Han bekjendte alle deres Misgjerninger, saavel som hvor Hulen var. Den samme Dag blev nu denne opsøgt, og grebe de der Røverkonen og de To hendes Sønner, hvilke og bleve hængte tilligemed de andre Sex. I Hulen fandtes en grov Hoben Sølv og Guld; og deriblandt en Ring, som kjendtes for at være een, der havde tilhørt den Herre, hvis løgnagtige Paasagn voldte Ma-Ibs saa stor en Fortræd. Nu fik hun bedre for det: Herren gjorde selv hendes og Sejers Bryllup, og gjorde imod dem Alt, som han forhen havde lovet, og gav dem endda ikke saa lidt af de gode Sager, der bleve fundne i Røverboen. – Stærke-Sejer (som han siden fik til Øgenavn) levede med sin Kone i mange mange Aar. Og alle deres Børn, og deres igjen, beholdt Øgenavnet. Men nu er det sagtens uddød, saavel som den stærke Herremands adelige Navn og hele Slægt. Men *den* Helligaften, jeg her har fortalt om, endtes dog glædeligt saavel paa Annsbjerg, som meest i Uannet.